

на зимовище. Гладный жетварь назъби кривія сѣрпѣ да же-
ли, въ пѣргѣ, чернокладъ-тъ захарскѣ пшеницѣ. Бакалина
утри зелѣныйсалитѣ къпони. Кожухаря наточи триръбата-тъ
пгѣ. Ковача искърни мѣха на духало-то.

Черно-косо-то Българче зе книжкѣ-тъ подѣ мищѣ—оти-
ди въ училище-то, да изучи онова, кое ще му трѣба въ
жввота. —

А сладкопѣйна-та птица, коя си бѣше напуснала вито-то
гнѣздо отъ буйный шумъ на земный владика — человека,
зе да го подновява. Славѣя, кой бѣше, забѣгналъ отъ гри-
жѣ и отъ глѣчкѣ, пакъ доди въ градини-гѣ и въ дребно-то
усои, надѣ быстрый изворъ, и запѣ ранобуднѣ-тъ си умил-
нѣ пѣсень на дръмлиный овчаръ предѣ зорѣ, — сѣкій за-
хвана своѣ-тъ работѣ, като че неволно; защото бѣше зель
да ся отучва — защото сѣкій ся надѣваше за промѣнѣ.

Въ тѣзи години на 11 Май предѣ изгрѣваніе-то на
огнѣнно-то слѣнце, сичко вредѣ бѣше тихо, мирно, благо,
обмѣтелно, като че Самъ Владыка Саваотъ бѣше ся явилъ
вторый пѣтъ надѣ голѣмо-то пространство на Вселеннѣ-тъ и
сѣ разкрилѣни рѣцѣ и бѣ казълъ: „Миръ и тишина!“

Този день е забелѣжителенъ въ нашія ново-възрожденъ
народѣ, той е деня на наши-тъ Бъл. Апостоли и основатели
на Славѣнско-то слово; той самъ по себи си е величественъ
и пѣлъ сѣ заветны-въспомѣнанія отъ старѣ-тъ ни исторіѣ,
а и рѣдко ся случава да забелѣжи человекъ такива дни въ
живота си. Славѣнско-то старо повѣріе, разказва, че сръщо
Еневъ-день, кога сичка-та растителна природа въ наши-тъ умѣ-
ренны крѣгове съзрѣе, случавѣтъ ся такива очерователни
нощи, въ които цвѣти *Папрѣтъ-та*, и блазѣ на оногова, кой-
то свари, въ онаѣ минутѣ, да откѣсне този цвѣтъ, кой
твърдѣ скоро прецвѣтѣва, — този цвѣтъ е расковно-то!....

По тѣзи нощъ въ старини ся гадаѣло и предричало за
бѣдѣще-то.